

Olea europaea L.

Olivera, ullastre

DESCRIPCIÓ

Comunament olivera o ullastre, és un arbre xicotet perennifoli, longeu, que pot aconseguir fins a 15 m d'altura, amb copa ampla i tronc gruixut, d'aspecte retorçat. La seua escorça és finament fissurada, de color gris o platejat. Té les fulles oposades, de 2 a 8 cm de llarg, lanceolades amb l'apex lleugerament punxegut, senceres, coriàcies, glabres i verdes grises fosques pel feix, més pàl·lides i densament escamoses pel revés, més o menys sèssils o amb un pecíol molt curt.

ECOLOGIA

Es tracta d'una planta adaptada al clima mediterrani, d'hiverns no gaire freds, ja que l'afecten molt les gelades, i estius secs i calorosos. De forma natural se sol associar a alzines, garrofers, margallons i llentiscles, perquè només a vegades forma bosquets anomenats ullastrars. És indiferent al tipus de sòl i creix des del nivell de la mar fins als 1500 m al sud, sempre en exposicions de solana.

DISTRIBUCIÓ

L'ullastre és una planta distribuïda per l'àrea mediterrània i alguns punts de litoral atlàntic del sud-oest d'Europa. Si l'olivera apareix conreada o com ornamental a tota la Península i Illes Balears, l'ullastre està més localitzat i repartit pel territori, amb molt bones representacions a la vall de Guadalquivir i les muntanyes de Cadis i Huelva.

MÉS INFORMACIÓ

- <http://www.arbolapp.es/especies/ficha/olea-europaea/>
- https://es.wikipedia.org/wiki/Olea_europaea

CURIOSITATS

La fusta de l'ullastre és densa, resistent i flexible. Els pastors i camperols tenen predilecció per les vares d'ullastre, perquè com diu el proverbi: «A l'ullastre no hi ha pal que li lluite»

Olea europaea L.

Acebuche, olivo silvestre

DESCRIPCIÓN

Comúnmente olivo, olivera o aceituno, es un árbol pequeño perennifolio, longevo, que puede alcanzar hasta 15 m de altura, con copa ancha y tronco grueso, de aspecto retorcido. Su corteza es finamente fisurada, de color gris o plateado. Tiene las hojas opuestas, de 2 a 8 cm de largo, lanceoladas con el ápice ligeramente puntiagudo, enteras, coriáceas, glabras y verdes grises oscuras por el haz, más pálidas y densamente escamosas por el envés, más o menos sésiles o con un peciolo muy corto.

ECOLOGÍA

Se trata de una planta adaptada al clima mediterráneo, de inviernos no muy fríos, pues le afectan mucho las heladas, y veranos secos y calurosos. De forma natural se suele asociar a encinas, algarrobos, palmitos y lentiscos, pues sólo en ocasiones forma bosquetes llamados acebuchares. Es indiferente al tipo de suelo y crece desde el nivel del mar hasta los 1500 m en el sur, siempre en exposiciones de solana.

DISTRIBUCIÓN

El acebuche es una planta distribuida por el área mediterránea y algunos puntos del litoral atlántico del suroeste de Europa. Si el olivo aparece cultivado o como ornamental en toda la Península e Islas Baleares, el acebuche está más localizado y repartido por el territorio, con muy buenas representaciones en el valle del Guadalquivir y los montes de Cádiz y Huelva.

MÁS INFORMACIÓN

- <http://www.arbolapp.es/especies/ficha/olea-europaea/>
- https://es.wikipedia.org/wiki/Olea_europaea

CURIOSIDADES

La madera del acebuche es densa, resistente y flexible. Los pastores y campesinos tienen predilección por las varas de acebuche, pues como dice el proverbio: «Al acebuche no hay palo que le luche»